

Nick Perumov

Svärdens väktare 6.

Nekromantikerns
ensamhet · I

*Översättning från ryska
Ola Wallin & Kajsa Öberg Lindsten*

ERSATZ

Persongalleri

© Nick Perumov 2003
Ersatz, Stockholm 2010

Originalalets titel *Одиночество мага 1*
Översättning från ryska
Ola Wallin & Kajsa Öberg Lindsten
Redaktör Britt-Marie Ingdén-Ringselle
Korrekturläsare Anna Bengtsson
Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration & karta Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson
Sättning Ola Wallin
Tryckt hos Livonia Print, Lettland 2010

ISBN 978-91-88858-89-4

Citerade verk:

74 · ur en dikt av Nikolaj Gumiljov (1886–1921).
75 · ur »Stridspilotens visa« (1968) av Vladimir Vysotskij (1938–80).
350 · ur Matteus 10:28 (»Var inte rädda för dem...«).

Av Nick Perumov har tidigare utgivits:

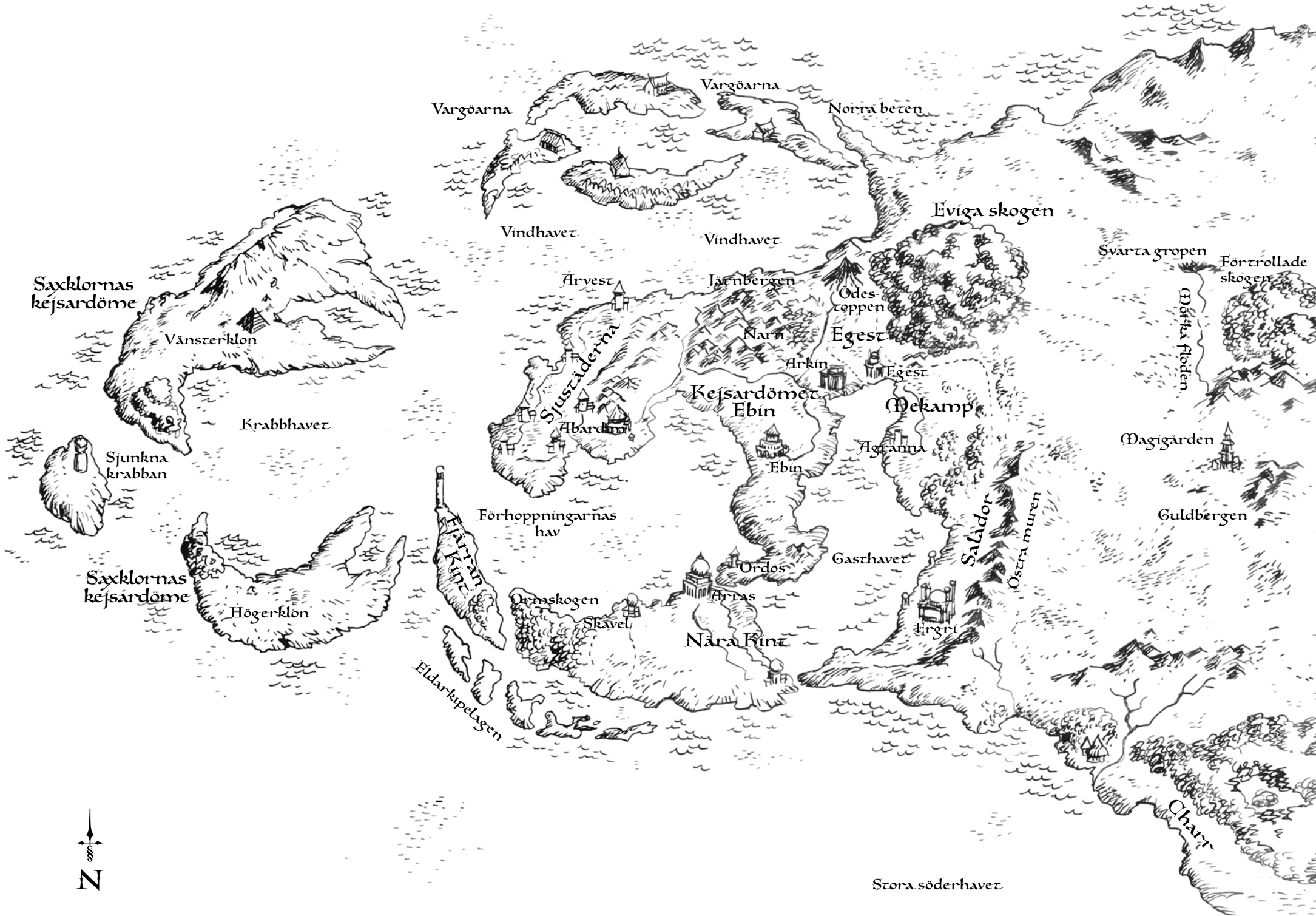
SVÄRDENS VÅKTARE 1: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 1* (2006)
SVÄRDENS VÅKTARE 2: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 2* (2007)
SVÄRDENS VÅKTARE 3: *Nekromantikerns födelse* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 4: *Nekromantikerns irrfärder* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 5: *Nekromantikerns flykt* (2009)

www.ersatz.se
www.perumov.com

Agata, alias *Seamni*, alias *Thaide*, f. d. dankerslavinna, träsvärdet Immeltorns första bärare och dankernas Orakel; kejsarens älskade som rövades bort av Vita vålnaden.
Aneto, mäktig vitmagiker, rektor för Akademien för högre magi i Ordos.
Claudius, Första legionens anförare, kejsardömets andre man.
Daenur, svartmagiker och Fess lärare vid Akademien för högre magi.
Efram, en vampyr som kejsaren mötte i ett träsk i Eviol, tillhör Nattens folk och antagligen det sista levande ögonvittnet från forntidens krig.
Egmont, stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.
Evis Emplada, stridsmagiker från Dalen, Klara Kummels färdkamrat.
Fader Eilau, inkvisitor i Arvest, motståndare till Fess.
Evengar av Salador, även känd som *Saladoréen*, legendarisk svartmagiker och författare till den bannlysta traktaten *Om livet bortom döden*.
Fess, magiker från Dalen. Hoppade av sina studier för att bli legoknekt hos Grå förbundet i Melinvärlden, sedermera rådgivare åt kejsaren. Kastas ut ur Melinvärlden och hamnar i Eviol, med raderat minne. Blir nekromantiker – en svartmagiker med makt över odöda – efter studier vid Akademien för högre magi i Ordos.
Ebeneser Jals, ljusmagiker som ljerat sig med Fess. Trots sin ångerfullhet avrättades han av Inkquisitionen genom »snabb styckning«.
Kattugglan, Fess namn i Eviol.
Kejsaren, enväldig härskare över kejsardömet Melin.
Kitsum, legoknekt från Grå förbundet, maskerad till clown.

Ignatius Kopper, Dalens mäktige ärke-
magiker.
Klara Kummel, en mäktig trollkvinna från magikernas Dal, legoknekt och Stridsmagikergilletts inofficiella överhuvud och Fess gamla lärarinna.
Kerr Laeda, namnet på Fess hemma i Dalen.
Lokatten, tempelväkterska och färdkamrat till Fess; av okänt ursprung.
Fader Mark, Inkquisitionens överhuvud i Egest.
Megana, härskarinna över Magigården och Frälsarens ivriga anhängare.
Melwill, äldre stridsmagiker från Dalen, Klara Kummels färdkamrat.
Irene Meskot, trollkvinna från Dalen och erfaren helerska. Sedan länge en av Klara Kummels rivaler.
Pradd, en orch, följeslagare till Fess, vän med gnomen Sugutor.
Rajna, legoknekt och valkyria, vakt i Dalens väktarstyrka, Klara Kummels gamla vapensyster.
Saladoréen, se *Evengar av Salador*.
Sezjes, magiker från Melinvärlden, ledare för en av Regnbågens mäktigaste ordnar.
Silvia, ung flicka och magiker i Röda arken i Melinvärlden. Utsänd av Ignatius Kopper med uppdraget att undanröja Klara Kummel, som fallit i onåd hos ärkemagikern.
Sugutor, en gnom, följeslagare till Fess, vän med orchen Pradd.
Tavi, uppfostrad av de friborna, vandrande krigerska och trollkvinna från Melinvärlden. Sökte efter diamantsvärdet Dragnir tillsammans med gnomen Sidri Dromarong på uppdrag av gnomernas Stentron.
Vejde, alvernas drottning i Eviga skogen.

Evial

Tillägnas min syster

*Författaren vill rikta ett innerligt och uppriktigt tack till följande personer, som gjort allt som stått i deras makt för att boken skulle bli så bra som möjligt:
Mike Gontjarov, Vera »Gatti« Kamsje, Sergej Razarenov och Vladimir »Orchen« Smirnov.*

Förord till de svenska läsarna

FÖRST AV ALLT vill jag tacka alla mina läsare i Sverige för att ni intresserar er för mina böcker. Sagan om nekromantikern Fess – *Svärdens väktare*, eller *Rämnans krönika*, som den också kallas – är mitt hittills viktigaste verk. I denna saga har jag fört in hjältar från mina tidigare böcker, som ännu inte utkommit på svenska. Eftersom detta kan förvirra läsaren vill jag helt kort berätta om två figurer som dyker upp i den föreliggande volymen.

Flickan Niakris och hennes far, magikern Belt, är huvudpersonerna i *Nekromantikerns dotter* (2007), som utspelar sig i världen Eviol, där även *Nekromantikerns födelse*, *Nekromantikerns irrfärder* och *Nekromantikerns ensamhet* tilldrar sig. Deras historia är emellertid helt fristående och på intet vis förbunden med Fess äventyr. Den börjar långt innan händelserna i *Nekromantikerns födelse*.

Nekromantikern och magikern Belt söker hemlig kunskap och blir lärjunge hos duotterna. Han har inte förstått att Evials forna härskare, fulla av hat mot människorna som besegrat dem, bara vill utnyttja honom för att fullborda en komplicerad ritual som ska ödelägga världen och öppna en väg ut ur den slutna världen åt duotterna. Av en droppe blod från Belt börjar ett hjärta bildas i Odjuret, som kommer att sluka allt och alla när det väcks till liv. Belt har ingen möjlighet att undkomma sitt öde genom att ta sitt liv, vilket annars vore den enda möjligheten att förintä Odjuret. I besvärjelsen finns emellertid ett kryphål: Belt kan dö för sitt eget barns hand. Men barnet måste äga den magiska gåvan och döda sin far av fri vilja och inte av en tillfällighet – till exempel genom att råka avfyra ett armborst.

Därför måste Belt utföra verkligt ondskefulla handlingar och han våldtar en flicka som är dotter till en annan trollkarl. En flicka föds och får namnet Lejt. Hennes våldtagna moder försöker tillsammans med sin far undkomma Belt genom att fly, men han finner dem och dödar dem inför ögonen på nioåriga Lejt.

Flickan begraver sin mor och sin morfar och byter namn till Niakris, ett ord som på alvernas språk betecknar något större än hat, större än stridsgalenskap och större än vrede. »Niakris« är det

som driver en hämnare att medvetet gå i döden, i vetskap om att detta är slutet, redo att plikta med såväl sitt liv som sin odödlighet.

10 Hon får uppleva många äventyr: vandra omkring tillsammans med krigiska dvärgar i vars sällskap hon tvingas döda för en brödbit eller en skål gröt, bli undervisad i stridskonst i det hemlighetsfulla Svärdstempleet. Till slut, när hon inte längre är en liten flicka utan har vuxit upp till en ung kvinna, ger hon sig av för att hämnas på sin fiende.

Hon bryter sig in i nekromantiker Belts borg och hamnar i en strid, och upptagen av sin motståndare upptäcker hon alltför sent vampyren, en av nekromantikerns tjänare, som anfaller henne bakifrån. Belt räddar henne genom att döda sin egen tjänare och Niakris inser att detta inte är något vanligt möte. Blodets minne och den magiska gåvan hjälper henne att utröna sanningen: fienden som hon vid moderns och morfaderns gravar hade svurit på att döda är hennes egen far.

Belt avslöjar händelsernas innebörd för dottern och kräver att hon ska fullfölja det som hon kommit för att göra, men Niakris vägrar. I stället öppnar hon en väg ut ur Eviol, utan att själv veta till vilka världar den leder. Nekromantikerns borg rasar samman, Niakris och Belt lämnar sin värld. I *Nekromantikerns ensamhet* berättas historien om det som hände sedan.

Nick Perumov

Detta har hänt

I FÖRSTA DELEN av serien, *Diamantsvärdet och Träsvärdet I-II*, berättades historien om Frälsarens ofullbordade ankomst till en av världarna i Ordningens stora sfär. I tidernas begynnelse, när gnomerna och de första alverna, även kallade dankerna, krigade mot varandra skapade de båda folkens magiker var sitt förtrollat svärd: gnomerna skapade Diamantsvärdet (Dragnir) och dankerna Träsvärdet (Immelstorn). Folkens styrka och vrede lades in i svärden och om de en gång möttes i strid skulle världen gå under. Av en ödets nyck kom båda svärden att vakna samtidigt. Immelstorn hamnade i händerna på dankerslavinnan Seamni Oektakann, medan en gnom vid namn Sidri Dromarong – inte utan list, svek och förräderi – lyckades komma över Dragnir. Människornas magiker tillägnade sig Träsvärdet med våld, medan gnomen Sidri lyckades sätta sig i säkerhet hos sin ätt. Under kriget som brutit ut, i vilket alla stred mot alla – människornas kejsardöme mot magikerorden Regnbågen, dankerna och gnomerna mot människorna och mot varandra – invaderas riket plötsligt av okända varelser som kallade sig själva Vägskaparna. Melinvärlden stod vid undergångens rand. I krigets blodiga kaos tycktes de gamla profetiorna slå in, Diamantsvärdet och Träsvärdet spred död omkring sig och närmade sig obönhörligen varandra.

Bland kejsarens rådgivare fanns Fess, en ung krigare och magiker, som härstammade från en helt annan värld än den han nu måste strida i. Han föddes i den gåtfulla Dalen, där Ordningens mäktigaste magiker levde sedan urminnes tider. Men Fess hade tröttnat på livet i Dalen och lämnat sin hemvärld för att ta värvning i Grå förbundet. Senare blev han även kejsarens rådgivare. Fess var den ende som förstod vad som måste göras i den rådande oredan. När kejsardömets legioner drabbade samman med gnomernas trupper, som medförde Dragnir, och dankernas sista krigare, som medförde Immelstorn, lyckades Fess befinna sig på platsen där de båda svärden slutligen möttes.

Efter den fruktansvärda sammanstötningen försökte Fess återvända hem till Dalen, men fann sig inkastad i Eviol, en av Ordning-

ens slutna världar med sina egna magiska lagar. I den här världen hade det ogenomträngliga Mörkret lägrat sig i väster och invånarna trodde att det snart skulle invadera de bebodda markerna, vilket skulle innebära slutet för människans era. I Eviol härskade tron på Frälsaren, kyrkans makt var stor och Inkquisitionen bekämpade allt kätteri med blod och våld.

Fess hade förlorat minnet och de flesta av sina stridsförmågor. Ett slumpartat möte med en gammal magiker vid namn Parri, som upptäckte den främmande ynglingens magiska gåva, ledde Fess till staden Ordos och den världsberömda Akademien för högre magi. Där blev han studiosus vid fakulteten för maleficistik och lärde sig nekromanti, det vill säga svartkonst, som tolererades av kyrkan och Vita rådet enbart på grund av alla gengångare och odöda som på sistone börjat härja runtom i världen, och en nekromantiker var bäst lämpad att bekämpa denna farsot.

Efter en examen i förtid skickades Fess till Arvest, en hamnstad i norr, där han lärde känna gnomen Sugutor och orchen Pradd, som blev hans trogna följeslagare. Tillsammans begav de sig till oroliga begravningsplatser där odöda vaknat till liv, och under ett sådant uppdrag råkade Fess i öppen konflikt med Inkquisitionen, som inte skyggade för människooffer för att uppnå samma mål som Fess.

Konflikten övergick i regelrätt krig och Pradd och Sugutor hamnade snart i inkvisitorernas våld. För att rädda dem återvände Fess till Arvest, samtidigt som staden invaderades av Saxklorna, ett ungt och rovgirigt kejsardöme i västra Eviol, precis på gränsen till Mörkret. Staden lades i ruiner, men Fess och hans följeslagare lyckades fly. Nu vände sig alla emot dem, inte bara Inkquisitionen och kyrkan, utan även Eviols vita magiker.

I den tredje krönikan, *Nekromantikerns irrfärder*, berättas det om nekromantikerns och hans anhängares flykt över Järnbergen och ankomst till Narn, mörkalvernans skog. Fess hade hoppats finna en tillflykt där, men hans förhoppningar grusas. Han blir tvungen att strida mot Vilda jakten, det vill säga okända varelser som jagar en Narnalv vid namn Irdis Evalloe. Fess tar hem segern, men till ett högt pris: Irdis, som nekromantikern gett sitt Ord på att skydda, offerar sig själv för att stoppa Vilda jakten och rädda sitt älskade Narn. Därefter vägrar rikets härskare att ta Fess under sina vingars skydd.

Fess lämnar Narn, fast besluten att hämnas på den magiker som låg bakom Vilda jakten. I Egest, som styrs av människor, ber honom traktens inkvisitorer (som ännu inte nåtts av nyheterna om händelserna i Arvest) att sätta stopp för en häxa som härjar i trakten. Nekromantikern accepterar uppdraget och ger sig av. Antingen tänker han rädda häxan, om alltihop visar sig vara elakt förtal, eller straffa henne om hon verkligen har begått de illgärningar som tillskrivs henne.

I Krokbacken, häxans hemby, inser Fess att det var hon som skickade ut Vilda jakten, även om det är obegripligt hur hon burit sig åt. Han finner häxan, men för sent – hon har redan hunnit utslunga en ny besvärjelse. Fess, Pradd, Sugutor och Ebeneser Jals, en nyutexaminerad luftmagiker som anslutit sig till dem, måste utkämpa en ojämn kamp mot en hord gengångare som häxans besvärjelse har väckt, en kamp som blir dem övermäktig.

Situationen räddas av Frälsarens tjänare som oväntat dyker upp i Krokbacken, under ledning av fader Etlau. Det visar sig att inkvisitorn numera besitter enorma magiska förmågor och bara behöver ge en enkel välsignelse för att utplåna de odöda.

Fess, Pradd och Sugutor grips, häxan döms till döden på bål, och när nekromantikern inte kan rädda henne har han för andra gången brutit sitt Ord.

Med knapp nöd undkommer vännerna bålet. Tillsammans med Ebeneser Jals, som plågas av tvivel (han har ju gått emot sina egna) flyr de österut i hopp om att bli väl mottagna i Eviga skogen. På vägen möter de en flicka, Lokatten, som gått i Svärdstemplets hårda skola, men inte gjort det hon skulle och numera håller sig undan för att undgå eventuell hämnd. Hon ansluter sig till truppen efter att Fess besegrat henne i en tvekamp och hon fått för sig att han är en riddare från samma tempel som hon själv inte har kunnat tjäna.

Tillsammans bryter de sig ur inkvisitorernas omringning och lyckas ta sig till Eviga skogen, men härskaren över alvskogen, drottning Vejde, vägrar att hjälpa dem eftersom Fess inte vill avsvära sig nekromantins svartkonst.

I Eviga skogen kommer inkvisitorerna i fatt den lilla truppen. Den ångerfyllda Ebeneser Jals går över till de heliga brödernas sida, men dessa sviker sitt löfte om förlåtelse och tar honom till fånga. Fess bestämmer sig för att till varje pris befria den arme luftmagi-

14 kern, som befann sig under hans beskydd. Han misslyckas och Ebeneser styckas på Rådhusorget i Egest. Fess svär att hämnas och fattar det långtifrån kloka beslutet att bege sig till staden och straffa bödlarna. Visserligen lyckas han ta sig innanför stadsmurarna, men förlorar striden mot fader Etlau. Lokatten, Pradd och Sugutor skadas allvarligt (eller kanske rentav dör), medan en besvärjelse kastar nekromantikern långt bort från staden. Helt kraftlös räddas han av alvdrottningen Vejde, som vägrar låta honom dö eftersom detta skulle leda till ohyggliga olyckor.

Alverna bär den halvt medvetlöse nekromantikern till Ödestoppen, där han möter draken Sfairat, väktare av en av Kraftkällorna som förser Eivialvärlden med magisk energi. Med läkta sår och nya insikter om världens tillstånd lämnar Fess Ödestoppen.

Nu är han alldeles ensam.

Nekromantikerns ensamhet · I

Welcome to the wasteland
In a world that is turning faster
Where I'm alone for a while
It's turning faster
Away from the light straight to the dark
I'm caught in an ancient dream so bright
And then the march of time begins...

BLIND GUARDIAN, *Somewhere Far Beyond*

Prolog I.

EN ÅLDRAD man i enkel, mörk klädnad stod vid ett högt spetsbågefönster. Han blickade ut över trädskronorna som stelnat till smaragdgröna moln. Över det evigt gröna bladverket flammade strida små strömmar av kalla, brandgula eldlågor. Flammorna antände ingenting, de dansade endast för sin egen skönhets skull. Nästa dag skulle de skifta färg och elden skulle förvandlas till ett lätt och luftigt skum. Då skulle det stiga svärmar av bubblor i regnbågens alla färger mot skyn, ungefär som när barn blåser såpbubblor med halmstrån och såpvatten. Men på den här platsen fanns det inga barn eller andra levande varelser på många mils omkrets. Hit kom endast den som blev kallad, och husbonden lät sig sällan störas i sin ensamhet – särskilt som han bara undantagsvis unnade sig en stunds vila i tystnaden.

Det här var just en sådan stund.

Den gamla borgen sträckte sig mot den höga himlen med sina smala, spiralformade torn, som uppenbarligen hade uppförts till utsmyckning, inte till försvar. Borgherren fruktade ingen och inget inom gränserna för mångfalden av kända världar. Ack, om allt ändå kunnat lösas med ett enkelt, hederligt krig! Om han ändå fått strida så som han hade stridit förr, med både magi och svärd! Om hans fiender ändå vore så enfaldiga att de anföll denna hans boning, där det varken fanns väktare eller tjänare! Men en sådan tur kunde han inte räkna med. Så nu fick han göra som förr i tiden: smida listiga ränker där inte ens de sista länkarna i kedjan hade en aning om syftet med det hela.

Kabinettet där mannen stod var stramt möblerat: ett rymligt arbetsbord, en skrivpulpet vid fönstret för tankar som genast måste nedtecknas, och rader av bokskåp längs väggarna – boksamlingen skulle ha fått vilken magiker som helst i Ordningens världar att sälja sin själ för att få tillbringa en enda dag med den. Möblerna i kabinettet var gjorda av ädel och dyrbar mörkröd ek, som vuxit i en mycket, mycket avlägsen värld som hette Dzjibulistan varifrån kabinettets ägare hade många minnen. Han hade medvetet låtit göra allting nytt och inte tagit dit något som påminde om det för-

flutna. Inredningen i hans gamla gemak i De uråldrigas borg hade gått under med Titanernas torn, och även om han numera hade förmågan att återställa mycket av det förlorade avstod han medvetet från att göra det.

18 Nu väntade han. Varje sekund av tid som förflöt och försvann var föremål för hans intensiva uppmärksamhet – tigande följde han dem likt en fältherre som med en sista militär hedersbetygelse följer sina gamla veteraner som drar ut för att stupa i en ojämn kamp. Han visste att återstoden av tiden blev allt mindre, och mindre, och mindre.

Ty evigheten har ju, som bekant, ovanan att passera rätt fort . . .

En försiktig knackning på dörren. Mannen vände knappt på huvudet, sade inte ett ord, gjorde ingen rörelse. Dörren slogs upp på vid gavel. Till vardags brukade han inte använda sig av »krafter« som kan kallas »övermänskliga«, det var nästan som om han utförde ett slags ritual, som för att övertyga sig själv: Jag är inte Kraften, jag är inte den som kräver en benämning med stor bokstav, tillbedjan, tempel eller prästerliga hierarkier. Ju mindre man vet om mig i de vanliga världarna, desto bättre.

»Hur många gånger måste jag säga att du ska komma in utan att knacka?« suckade kabinettets herre. »Hur många år har jag inte bönat och bett dig om detta – och ständigt förgäves.«

»Förlåt, lärare!« sade mannen som trädde in och bugade. Han var ung och kraftigt byggd, en riktig krigare. Hans hårda, skarpa blick stämde illa överens med det unga ansiktet. Det var just ögonen som avslöjade åldern på sin bärare, för dagen klädd i en enkel, svart läderjacka av den sort som förekommer i dussintals, för att inte säga hundratals världar. Han var obehäpnad, för vad skulle han med vapen till här?

»Ja, jag kan helt enkelt inte vänja mig. Det går bara inte.«

»Hur många gånger måste jag upprepa att inte ens Orlangur vet hur länge sedan det var som du var min lärjunge? Jag offrade ju Zern för din skull och . . . «

»Det spelar ingen roll, lärare. Jag kan inte kalla dig något annat«, sade besökaren och log. »Kan jag övergå till min rapport?«

»Övergå till rapporten du . . .«, sade borgherren med rynkad panna. »Hagen, du är sannerligen helt obildbar. Vi har ju stridit sida vid sida så länge nu, att . . . Ja, ja. Jag lyssnar.«

»Vi står inför oerhört starka magiska oroligheter i fem polära världar«, sade mannen som kallades Hagen, och hans ansikte mörknade. »Melin, Eviol, Zidda, Skorbok, Vemste och . . . «

»Och Hjordward«, tillade borgherren dystert.

»Och Hjordward«, nickade Hagen. »Men i fyra av dem är läget inte så illa. Värst är det i Melin och Eviol. Och av de båda – i Eviol. Där har tre krafter drabbat samman . . . «

»Jo, jag har förstått det«, sade borgherren. »Figureerna, gestalterna . . . skiftande anleten, olika skepnader . . . «

»Jag kunde inte ta reda på om våra fiender står i förbund med varandra«, sade Hagen. »Vi måste vara mycket försiktiga. Man får inte komma för nära, lärare, det vet du . . . «

»Jag vet, Hagen, jag vet. Ändå åstadkommer du det omöjliga för att inget ska hända med Dalen, och till på köpet vakar du över Odjuren . . . «

»Det ville jag också berätta om, lärare. Det verkar som om man försöker väcka Odjuren. Skuggornas härskare verkar ha bestämt sig för att själva träda ut ur skuggan lite grann.«

»Menar de att deras tid har kommit?« frågade mannen och höjde ögonbrynen. »Är inte det lite förhastat?«

»Jag fruktar att det inte är det«, sade Hagen bekymrat.

»Ignatius?«

»Han är ännu höjd över alla misstankar. Jag försöker hålla ett vakande öga på honom, men med tanke på den person jag måste föreställa där borta . . . «

»Och vad är det för fel på honom?« invände borgherren. »En respekterad helbrägdagörare. Den bäste i Dalen. Nej, nu får det vara nog. Sök upp Ignatius personligen. Tala med honom och se vad som händer. Förresten, hur gick det med kvarlåtenskapen efter Brandej, har det hänt något? Har man funnit deras tillhåll än?«

»Nej, lärare. Vi har ju med skuggor att göra. Ingenting annat. De som kastar dessa skuggor har ingen brådska att stiga fram i ljuset.«

»Alltför många frågetecken«, sade borgherren och skakade på huvudet. »Jag vill inte dölja att det som oroar mig allra mest är Brandejs efterföljare. Allt annat . . . «

»Inte ens Den onämnbare?«

»Inte ens han«, suckade borgherren. »Men hans hantlangare

är en annan sak. Kaoset också. Jag önskar verkligen att Den onämnbare vore vår ende fiende!«

... De fortsatte länge att samtala, den gamle magikern och hans forne lärjunge. Hedinsejs forne klanhövding och den gamle härskaren över Nattens rike. De som kallades Hagen och Hedin.

Runtomkring dem flätades Ljuset och Mörkret samman i en sällsam dans.

Prolog II.

Magikerdalen. Aglaja Stevenhorsts bön

EN LITEN lykta brann svagt men stadigt och lyfte fram Frälsarens sorgsna ansikte ur mörkret. Aglajas ikon var en raritet, och inte bara för att den var uråldrig – den hade förvärvats redan av Kerrs far, Vitar Laeda, i en av världarna som gått under. Nej, i den vägde bågaren med mänsklighetens samlade synder tyngre än bågaren med Hans tålmod och Hans sorg, och tiden hade kommit för Hans dom. 21

Vitar hade intygat att han tagit bilden direkt från staffliet hos en halvgalen ikonmålare, som med sina egna ögon hade sett Frälsaren stiga ner till jorden, sett Honom i hans lidande – ty innan man kan frälsa själarna måste man utsätta syndarnas kroppar för plågor som befriar dem från skuld och världslig fåfänglighet.

Ja, Frälsaren kommer och kungör en stor glädje: befrielsen från döden, pånyttfödelsen, vars innersta väsen inte ens de största bland magiker kan utröna, som man endast kan tro på. Men innan dess, ack, innan dess stundar lidande för människor, alver, gnomer och för alla andra tänkande varelser, ty inte ens Frälsaren är i stånd att hindra de hotfulla profetiorna från att slå in och störta hela världar i fördärvet. Och det är därför Han sörjer, ty även de minstas minsta lidande fyller Hans hjärta med sorg. Även Han har erfarit förlustens bitterhet, även Han vet hur det känns att finna och förlora, ty Han har erfarit allt som en levande och kännande varelse kan erfara – och det är just därför han är Frälsaren.

Aglaja kastade en snabb blick på ikonen intill.

Frälsaren som miste sin son. En bild av den sörjande Fadern.

Ty även Han hade älskat. Och varit älskad. Ty det är omöjligt att frälsa om man inte har erfarit och upplevt allt som livet har i beredskap åt de levande – oavsett om man är en människa, en gnom, ett troll eller... en orch.

Frälsaren hade upplevt allt. Hans utvalda kvinna, vars namn är oviktigt – och häri finns en djup mening: Hon kan (och måste) vara vem som helst, ty i hennes person älskar Frälsaren alla kvinnor av alla raser och folk – Hans utvalda rövades bort av onda krafter som motsatte sig Hans vilja, och torterades. Och Han kunde

inte rädda henne, ty Han hade iklätt sig den dödliges skepnad, och i den dödliges lekamen och med den dödliges själ följde Han spåren och försökte befria sin kvinna med vanliga vapen, ty Han erfor både vrede och hat.

22 Emellertid misslyckades Han och förlorade sin älskade, vars ansikte sedan dess på alla bilder alltid framställs bakom en slöja – ty Hennes plats kan vem som helst inta.

Och Han hade förlorat sitt barn, Gryningsstjärna. Barnet, som kunde ha fått världarna och stjärnorna att ändra sina banor, gick till De grå gränsmarkerna.

Aglaja bad. Hon bad Honom att beskydda Kerr, den olydige pojken, den siste ättlingen av samma blod som hon.

Ty även Han känner förlustens bitterhet.

Ty Han tar på sig alla världsliga sorger, plågor och förhoppningar.

Ty Han är allsmäktig, och stunden skall komma då allt levande förenas i Honom i evig och fullständig harmoni, som inte ens en magiker från Dalen förmår föreställa sig med sitt skarpa förnuft.

»O, ja, ja«, viskade Aglaja innerligt. »Beskydda, beskydda honom. Han var inte alltid den lydigaste... men han är en snäll gosse. Beskydda honom. Låt honom återvända hem!«

Aglaja bad.

Ikonerna teg.

Första kapitlet.

Järnbergen. Nekromantikern får sitt svärd

DRAKEN hade inte ljugit. Ingalunda, inte på minsta vis. Fess vandrade med lätta och otvungna steg genom de underjordiska gångarna och den svarta kraften som han tillägnat sig i Egest var spårlöst försvunnen – upplöst och bortsopad av de rasande mörkröda strålarna från Kristallen, magins källa, Skapelsens början. Utan överdrift kände sig Fess som pånyttfödd. Blodet rusade i ådrorna och hjärtat slog starkt och jämnt, och han var säker på sin sak: om han ensam skulle gå till angrepp mot en hel trupp skulle fienden vackla och fly vid blotta åsynen av honom.

Alltför mycket hade blivit sagt och hört i den väldiga grottan för att Fess skulle kunna förbli den han varit innan han kom dit. Alltihop verkade alltför osannolikt, och samtidigt förstod nekromantikern att även om det inte var den absoluta sanningen, så hade han kommit den mycket nära. Givetvis kunde draken, Kristallens väktare, bara eftersträva sina egna mål, och ändå, det måste erkännas, hade Sfairat uppträtt mycket ädelt, när han genast berättade hur målen var beskaffade. Givetvis ville draken veta allt om nekromantikern, vart han än tänkte bege sig efter Ödestoppen. Vem vet, kanske hade Fess begått ett misstag när han vägrade ta emot drakens gåva? Runsvärdet hade tjänat honom troget och väl... Tänk om Sfairat hade rätt i att någon hade placerat svärdet i hans hand... och att maskerna utnyttjade detta för att få veta allt om Diamantsvärdet och Träsvärdet... vem vet? Drakens svärd kunde ju ha blivit ett ännu mäktigare vapen i Fess händer. Och intuitionen sade nekromantikern att han inom kort skulle behöva all styrka han kunde uppbåda.

Men beslutet var fattat, gjort är gjort: ånger är ingenting för en man, fortsatt framåt bara, Kerr Laeda, och minns allt arbete som väntar på dig.

En hederlig och enkel nekromantikers arbete, att dag som natt vara redo att ställa sig i vägen för dem som av en ond kraft berövat sin eviga vila. Att stå där, utan stora ord om ödet, kampen mot onskans makter, och så vidare. Utan att ödsla tid på långa